

II./2022

POROČILA IZ SVETA

Izdala za uporabo pri bogoslužju: KAC v RS
Njegoševa cesta 15, 1000 Ljubljana

2. april 2022

MISIJONAR MI JE SPREMENIL ŽIVLJENJE

Eugene Fransch, Zimbabwe

V Zimbabweju je krščanstvo glavna vera, krščanski protestanti pa predstavljajo okoli 85 % prebivalstva.

Odločitev za kolidž Solusi je bila velik kulturni šok. Bil sem prvi študent mešane rase v poznih sedemdesetih letih prejšnjega stoletja. Imel sem posebno afro frizuro, poslušal kasete z rock'n'roll glasbo in se temu primerno tudi obnašal.

Adventistična cerkev je v meni nekaj videla in ponudili so mi štipendijo na Solusiju, ki se nahaja globoko v današnjem Zimbabweju. Načrtoval sem ostati kakšno leto in se potem prepisati v Helderberg v Južni Afriki, a sem se po prvem letu odločil ostati.

Pri predavanjih iz teologije sem bil povprečen študent. Najtežja mi je bila grščina in priznati moram, da je bila moja najvišja ocena, ki sem jo kdaj dobil pri tem predmetu, 3. Večinoma je bila ta trojka zelo slaba, a tu in tam sem uspel dobiti štirico. Pri tem predmetu nikakor nisem bil uspešen. Vse do svojega zadnjega semestra sem se boril s profesorjem grščine, Leom Rauniem, prijaznim misijonarjem, ki je bil strog pri ocenjevanju.

Ko sem leta 1978 prvič prišel na kolidž, se je gospod Raunio spoprijateljil z mano. Naučil me je igrati šah in na njegovem domu sva ob igranju preživela mnogo prijetnih ur. Gospod Raunio se je rodil na Finskem. Kot misijonar je služil ameriškim domorodcem v Združenih državah Amerike ter poučeval univerzitetne študente na jugu Afrike. V letih, ko bi se lahko že upokojil, pa se je raje preselil v Solusi in nadaljeval z delom. Z menoj je delil veliko misijonarskih izkušenj in sam sem bil navdušen nad tem, da se je odločil končati svojo kariero v Solusiju.

Ko sem pisal zaključni izpit iz grščine, sem vedel, da ga nisem opravil. Odpravil sem se h gospodu Rauniu, ga pogledal v oči in rekel: "Spet sem pogrnil, kajne?"

Nasmehnil se je in odgovoril: "Saj je v redu."

Naslednji teden sem bil napet in razočaran. Vedel sem, da brez opravljene grščine ne bom diplomiral. Diplome sem se zelo veselil, kajti po njej sem imel velike načrte; med njimi tudi poroko. Misel, da bi naslednjih šest mesecev ponavljal grščino, je bila nepredstavljiva.

Teden dni po izpitu me je gospod Raunio poklical v svojo pisarno. "Štiri leta te opazujem," je začel. "Videl sem, kako si se spremenil iz radikalnega človeka v delavnega mladeniča, ki ljubi Gospoda. Opazil sem, da se je celo glasba na tvojem kasetniku spremenila iz rocka v krščansko zvrst. V tvojem življenju sem opazil spremembo, in sicer takšno, ki te je pritegnila h Kristusu."

Bil sem presenečen. Zdelo se je, da ni nihče drug opazil teh sprememb.

"Pri drugih predmetih si se dobro odrezal in jih opravil," je nadaljeval gospod Raunio. "Vem, koliko ti pomeni diploma. Zavedam se, da si se zelo trudil, da bi opravil grščino, ampak ti ni uspelo."

"Kljub temu bom milosten," je rekel. "Vem, da ima Gospod načrt zate v delu, ki ga boš opravljal. Po milosti ti dajem oceno, s katero boš lahko diplomiral." Potem je molil, da bi me v prihodnosti vodila Gospodova roka.

Ko sem se vrnil v študentski dom, sem padel na kolena in se zahvalil Gospodu. Poiskal sem zaročenko in ji povedal, da bom zaradi Božje milosti lahko diplomiral.

Gospodu Rauniu sem izredno hvaležen. Gledal je mimo sedanjosti in videl mojo možno prihodnost. Videl je moj potencial.

Gospod mi je pomagal, da sem lahko 18 let delal kot vodja mladinskih služb v adventistični cerkvi v Zimbabweju. Potem sem služil kot vodja mladinskega oddelka v južni

afriško-indijsko pacifiški diviziji. Opravljal sem še druga dela. Doktoriral sem tudi iz vodenja.

Hvala Gospodu, da mi je pomagal razumeti, kaj je milost in kaj pomeni nekomu, ki jo potrebuje, a si je ne zasluži. Gospod Raunio me je naučil biti milosten z drugimi, ko si tega ne zaslužijo.

Tudi kadar smo najbolj na dnu zaradi greha, Bog v nas vidi potencial. Ne bo nas pustil na cedilu zaradi trenutnega stanja. On vidi, kaj lahko dosežemo. Tudi mi glejmo dlje od prihodnosti, in sicer z Božjimi očmi, ter prepoznavno potencial v drugih.

Del daru trinajste sobote 2015 je bil namenjen univerzi v Solusiju. Z njim so lahko podvojili velikost svoje prenatrpane jedilnice s 500 na 1000 sedežev. Hvala za vaše misijonske darove, ki omogočajo adventističnim šolam, kot je Solusi, pripraviti ljudi na oznanjanje skorajšnje Jezusove vrnitve.

9. april 2022

MRTEV SEM, 1. del

Alfred C. Machona, Zimbabve

Viktorijini slapovi, ki jih domačini imenujejo "dim, ki grmi", se nahajajo na meji med Zimbabvejem in Zambijo in so največji slapovi na svetu.

Po tragediji na cesti samo dva dni pred božičem v Zimbabveju ne bi smel biti živ.

23. decembra sva s soprogo Fortunato zapustila prestolnico Harare, da bi božič preživela z otroki na domu starih staršev v drugem mestu. Med vožnjo sva ob cesti videla stati veliko ljudi z dvignjenimi rokami. Upali so namreč, da jih bo kdo vzel s seboj v avto. Avtobusi so bili zaradi prazničnih dni polni, a ljudje so si za praznike nestrpno želeli domov.

Prepoznala sva žensko ob cesti in ustavila. Ko je vstopila v avto, naju je za vožnjo rotill še en par. Nisva ju poznala, opazila pa sva njuna zaskrbljena obraza in ju vzela s seboj. Trije potniki so sedli na zadnje sedeže in vseh pet se nas je odpravilo na pot.

Nenadoma je vse postalo črno.

Naslednje, česar se spomnim, je moj varnostni pas, ki se je zdel preveč zadrgnjen. Nisem se mogel premakniti. Vse je bilo temno. Slišal sem zvoke in oddaljene glasove. Spoznal sem, da se je moralo zgoditi nekaj strašnega. Čutil sem, da se avto trese. Potem sem zaslišal zavijanje siren reševalnega ali policijskega vozila. Nekaj trenutkov kasneje sem čutil, da me vlečejo iz avta in nosijo v reševalno vozilo. Sestra me je vprašala, koga naj pokliče, a mene je zanimalo, kaj se je zgodilo. Ko mi je povedala, da je bila nesreča, sem ji naročil, naj pokliče pastorka in starešine.

V bolnišnici pastor ni izgubljal besed. "Odpeljali te bomo v bolnišnico v Harareju," je dejal.

Zdravstveno osebje je povprašal za Fortunato in izvedel, da so jo skupaj še z dvema potnikoma odpeljali v drugo bolnišnico. Imela je notranje krvavitve. Pastor je prosil, naj jo premestijo v mojo bolnišnico.

Poklicali so dve reševalni vozili in s Fortunato so naju odpeljali v Harare. Zadnje, česar se spomnim, je, da so me nesli iz bolnišnice.

V naslednjih dveh dneh sva s Fortunato prestala tri operacije. Moja soproga je imela poškodbo, ki je ogrožala njeno življenje – varnostni pas ji je pretrgal tanko črevo. Zdravniki so ji odstranili 40 cm črevesja. Tudi njena leva dlan in levo stopalo sta bila zelo poškodovana, zato so zdravniki vstavili kovinske vijake.

Pri meni so morali vstaviti kovinske plošče v levi podlakt ter desno nogo. Najbolj nevarna pa je bila operacija moje zamaknjene hrbtenice. Zdravniki so morali vstopiti na

prednji strani mojega vratu, da so lahko med četrto in peto vretence vstavili vsadek. Kasneje sem videl rentgenski posnetek svoje hrbtenice. "Ta posnetek lahko pokažete kateremu koli doktorju na svetu, pa vam bo rekel isto kot zdaj jaz: "Mrtvi ste. Ta rentgenski posnetek nam pove, da ste mrtvi ali ohromljeni od ramen navzdol."

Dva tedna pozneje sva bila s Fortunato odpuščena domov, obiskovala pa sva intenzivno fizioterapijo. Naslednjih pet tednov sva se učila hoditi.

Prvič sva slišala, da je v nesreči umrlo pet ljudi. Šlo je za čelno trčenje. V drugem avtomobilu je bil vinjen voznik, ki je vozil prehitro. Videla sva tudi dve zelo zmaličeni vozili. Avtomobila sta bila enaka: oba rdeči Hondi fit. Moj števec hitrosti se je ustavil pri 90 km na uro, drugi pa pri 170.

Najina prijateljica, ki je sedela na zadnjem sedežu, je umrla na kraju samem, tujca, ki sva ju vzela s seboj, pa sta zaradi poškodb umrla naslednji dan. V vozilu, ki nas je zadelo, so bili trije. Vinjen voznik in starejša ženska, ki je sedela spredaj, sta umrla na kraju nesreče. Moškega na zadnjem sedežu so odpeljali v bolnišnico in še do danes ne veva, ali je preživel.

Ob teh novicah sva bila s Fortunato pretresena. Bog nama je na neverjeten način ohranil življenje.

Čudežev pa s tem še ni konec.

Štiri mesece kasneje, aprila, sem zmogetl pričeti obiskovati predavanja na univerzi Solusi, kakor sem poprej načrtoval.

Del daru trinajste sobote leta 2015 je bil namenjen univerzi Solusi. Z njim so lahko podvojili velikost svoje prenapolnjene jedilnice s 500 na 1000 sedežev. Hvala za vaše misijonske darove, zaradi katerih lahko adventistične šole, kot je Solusi, pripravljajo pastore na oznanjevanje Jezusove moči in skorajšnje vrnitve.

16. april 2022

MRTEV SEM, 2. del

Alfred C. Machona, Zimbabve

V Zimbabveju je 16 uradnih jezikov; več kot v drugih državah: chewa, chibarwe, angleščina, kalanga, koisan, nambya, ndau, ndebele, shangani, shona, znak jezik, sotho, tonga, tswana, venda, in xhosa. Shona in ndebele so najbolj razširjeni.

Razrušeno mesto Veliki Zimbabve, ki je starodavno šonsko mesto iz pozne železne dobe, je zdaj Unescova svetovna dediščina in eno najpomembnejših arheoloških najdišč v podsaharski Afriki. Sestavljajo ga trije povezani (zdaj porušeni) kompleksi, ki so bili zasnovani in zgrajeni iz kamna.

Nekateri menijo, da je Zimbabve Ophir starodavna država, iz katere je kralj Salomon pridobival slonovino, zlato in druge dragocene predmete.

Potem ko sem 11 let deloval kot literarni evangelist, sem prejel štipendijo za študij pastolja na univerzi Solusi v Zimbabveju.

Štiri mesece pred pričetkom študija sva bila s soprogo Fortunato zelo poškodovana v avtomobilski nesreči. Zgodilo se je veliko čudežev, ki jih še do danes ne razumem.

Ne razumem, kako sva lahko s soprogo preživela čelno trčenje na prednjih sedežih, drugi trije potniki zadaj pa so umrli.

Ne razumem, kako to, da nisem hrom. Ko sem pričel s fizioterapijo, me je terapevt vprašal, če sem človek molitve.

"Sem. Zakaj?" me je zanimalo.

"Rentgenski posnetek, ki ga držim v roki, kaže, da bi morali biti hromi od vratu navzdol," je rekel. "Običajno bi bil človek s takšnim posnetkom mrtev. Z vami bom izredno previden. Bojim se," je še dodal.

Ne razumem, kako je lahko reševalno vozilo prispelo tako hitro na kraj nesreče. Vodja rudnika zlata je vozil kombi neposredno za nami in je videl nesrečo. Takoj je poklical medicinsko sestro, ki je delala v rudniku, in jo prosil, naj pride z reševalnim vozilom, ki je last rudnika.

Ne razumem, kako sem prejel cerkveno štipendijo za študij v Solusiju samo tri mesece pred nesrečo. Brez te štipendije z ženo ne bi bila deležna zdravniške oskrbe in bi lahko umrla. Najin račun iz bolnišnice je znašal 36.000 dolarjev, kar je za Zimbabve ogromno.

Ne razumem, kako je bil edini ortopedski kirurg, usposobljen za operacijo mojega vratu, v Zimbabveju na voljo prav na dan, ko sem nujno potreboval poseg. Na isti dan je imel rezervirano vozovnico za Francijo. Zjutraj me je operiral in popoldan ujel svoj let.

Boga sprašujem, čemu nama je prizanesel, saj bi morala umreti na kraju samem.

Imam dva možna odgovora. Morda s soprogo nisva bila duhovno pripravljena na smrt in nama je Bog dal novo priložnost, da se pripraviva na jutro vstajenja. Ali pa je z nama bil prizanesljiv, ker morava še opraviti delo v njegovem vinogradu.

Moje molitveno življenje se je od nesreče spremenilo. Molim pogosteje in prosim Boga, naj mi da moč, da ves čas delam dobra dela. Boga prosim, naj dela na mojih slabostih, da bom spravljen z njim, če morda umrem.

Prav tako ga prosim, naj mi pomaga ohraniti vnemo za njegovo delo. Molim tako: "Za vsako delo, ki ga v svojem vinogradu želiš opraviti po meni, mi daj moč in gorečnost, da to izpolnim."

Včasih naredim napako, a vedno grem pred Boga in mu povem: "Žal mi je, da sem to naredil. Sam ne bom zmogel. Daj mi svojo moč."

Molim za dober odnos z Bogom. Rečem mu tako: "Naj počnem, kar ti želiš. Pomagaj mi, da ne izgubim vneme."

Ne vem, kaj je Bog naredil v času nesreče 23. decembra 2015. Vem pa, da sem še tukaj – in služil mu bom vse svoje dni.

Del daru trinajste sobote leta 2015 je bil namenjen soluški univerzi, da je lahko podvojila kapacitete svoje jeditnice s 500 na 1000 sedežev. Hvala za vaše misijonske darove, ki omogočajo adventističnim šolam, kot je ta v Solusiju, da pripravljajo pastore za oznanjanje Jezusove moči in skorajšnje vrnitve.

23. april 2022

BLAGOSLAVLJANJE DRUGIH
Blessing Chatambudza, 31 let, Zambija

Leta 1903 so se W. H. Anderson, Jacob Detcha in nekaj afriških delavcev odpravili s postaje Solusi v takratni južni Rodeziji v Severno Rodezijo, da bi poiskali primerno misijonsko območje. Večino časa so potovali peš. Na poti je Anderson skoraj umrl zaradi driske, a prispeli so na ozemlje poglavarja Monzeja, 160 kilometrov severovzhodno od Kaloma, takratnega glavnega mesta. Poglavar Monze jim je odobril zemljišče s površino 2200 hektarjev, ki je postala postaja Rusangu.

Zambija je pretežno krščanska država, čeprav se mnogi še vedno držijo tradicionalnih sistemov verovanja. Več kot tri četrtine Zambijcev se opredeljuje za protestante, medtem ko rimsko katoličani predstavljajo petino prebivalstva.

Ime mi je Blessing in moje življenje je dokaz obilnih Božjih blagoslovov.

Moja družina v Zimbabveju je obiskovala cerkev vsako nedeljo, nismo pa bili pobožni. Bogu sem želela služiti že kot najstnica, zato sem v cerkvi izrazila željo, da bi se s celibatom zaobljubila Kristusu.

"Ali imaš fanta," me je vprašal vodja cerkve.

"Ne," sem odgovorila.

"Najprej okusi ljubezen, potem pa se vrni," je dejal.

Šla sem in okusila ljubezen – ter za vedno prenehala obiskovati cerkev.

Na fakulteti sem sklenila napačna prijateljstva. Popivali smo in se udeleževali zabav.

Ko sem imela 18 let, sem se zaljubila v 21-letnega fanta. Okušala sva ljubezen, kot je predlagal vodja cerkve, in zanosila sem. Če zanosiš v moji kulturi, moraš s tem moškim ostati, zato sem se preselila k njemu in njegovi materi.

Potem sem spoznala, da stvari niso takšne, kot sem pričakovala. Ne jaz ne moj mož nisva delala, sva se pa ves čas pričkala.

Imela sva dva otroke in se še kar prepirala. Pomena zakonske zveze nisem poznala. Vsak od naju je imel svoje sanje in upe, njegova mati pa je bila ves čas neprijazna.

Ob nedeljah sem pričela obiskovati moževo cerkev.

Potem sem zbolela in se za daljše obdobje vrnila na dom k svoji mami.

Tam sem imela dvoje nenavadnih, a povsem enakih sanj v razmiku treh dni. Obakrat sem slišala zavijanje siren in videla, kako ljudje tekajo v vseh smereh. Videla sem tudi velik kamen, ki je padal proti Zemlji, in puščico, ki je kazala na križ, kjer je stalo nekaj ljudi. Slišala sem glas, ki je rekel: "Spokori se, ker se bliža čas konca sveta."

Bila sem zmedena. V moževi cerkvi niso nikoli omenili, da bo sveta konec. Nisem imela pojma, kaj naj bi sanje pomenile.

Tudi možu se ni sanjalo o pomenu mojih sanj. Rekla sem mu: "Poiskala bom Jezusa in ko ga najdem, bom govorila o njem."

A kje naj najdem Jezusa?

V Zimbabveju je bilo težko najti službo, zato sva se z možem preselila v Bocvano, da bi našla delo. Tam sva spoznala adventističnega starešina, ki nama je ponudil proučevanje Svetega pisma. Na prvem proučevanju nama je starešina povedal, da bo sveta konec in se bo Jezus kmalu vrnil. V Svetem pismu nama je pokazal besedila. Končno sem razumela svoje sanje. Kako sem bila srečna!

V naslednjih svetopisemskih proučevanjih sem našla Jezusa Svetega pisma, se krstila in pridružila adventistični cerkvi.

Odločena sem bila ostati pri svoji odločitvi, da oznanjam Jezusa. Našla sem ga in zdaj sem želela svojo ljubezen do njega podeliti z drugimi. Odločila sem se za študij na univerzi Rusangu. To je adventistična ustanova v Zambiji.

Mož me je z dvema otrokoma, žal, zapustil, in se poročil z drugo.

Pridno sem delala, očistila veliko dvorišč, da sem zbrala dovolj denarja za plačilo prvih nekaj mesecev študija. Mama mi je pomagala, univerza pa dovolila, da se pridružim njihovem programu dela, s čimer sem lahko plačala naslednje mesece.

Odločila sem se za študij teologije, da se naučim več o Bogu in se pripravim na poučevanje mladih, katerim sem želela odkriti upanje, ki ga imam tudi sama. Četudi v življenju sklenemo slabe odločitve, nam je Bog vedno pripravljen dati drugo priložnost. Želi se nam razodeti. Želi si, da ga ljudje najdejo in ga oznanjajo drugim. Kakor glas v mojih sanjah nas Bog vabi, da spremenimo svoje ravnanje, da spremenimo življenje in mu sledimo. Govori nam: "Spokorite se, kajti sveta bo konec." Jezus bo kmalu prišel. Komaj čakam tisti dan!

30. april 2022

SE VIDIVA NA DRUGI STRANI

Orchain Matengu, 31 let, Namibija

Prvo adventistično delo v Namibiji se je začelo v letih 1937 in 1938, ko je J. van der Merwe vodil evangelizacijska srečanja v Windhoeku in je bilo krščenih pet ljudi. Do leta 1954, ko je bilo organizirano Jugozahodno afriško področje in je bil za predsednika imenovan J. J. Becker, edini pastor, ki je živel v jugozahodni Afriki, ni bilo nadaljnjega dela.

Očim je rohnal, ko se je vrnil z dela.

"Mary!" je vpil.

Vedel sem, kaj bo sledilo. Domov se je vedno vračal jezen in pretepal mamo.

Imel sem pet let, ko smo z mojimi štirimi brati in sestrami obiskali naše starše v mestecu v Namibiji. Živel smo z babico v vasi, ki je bila 35 km oddaljena, tu pa smo bili na počitnicah.

Mama je delala v kuhinji. Na hrbtu je nosila mojega dvoletnega brata Tommyja, ki je bil ovit v brisačo.

Očim je prilomastil do kuhinjskih vrat.

"Zakaj večerja še ni kuhana?" je vpil in udaril mamo v obraz.

Mama je kriče stekla skozi zadnja vrata. Očim ji je sledil z veliko palico v roki.

Na hitro je zamahnil s palico proti njej. Mati se je izognila, palica pa je zadela Tommyja.

Tommyjev jok je predrl tišino, mama pa se je ustavila in zavpila: "Ubil si mi sina!"

Sosedje so jo razumevajoče obstopili in nekdo je poklical policijo. Ti so poklicali reševalno vozilo in tudi vklenili očima ter ga odpeljali v ječo.

Tommyja so v bolnišnici operirali zaradi predrte lobanje. Kasneje je zdravnik v joku povedal, da je deček utrpel možganske poškodbe in bo na desni strani hrom. Mama in prijatelji so jokali, ko so to slišali. Iz kota sobe pa se je oglasil moški.

"Ali bi molili?" je vprašal.

Dvignil je roki in molil: "Moj Oče, ki si v nebesih, nisem Elija. Niti ne trdim, da sem svetjši od ljudi v tej sobi. A tu stojim v zavetju Kristusove milosti. Spomni se teh ljudi. Prisluhni njihovi močni bolečini. Naj se zgodi tvoja volja. V imenu Jezusa Kristusa, amen."

V sobi je po molitvi vladala tišina. Začutil sem mir. Razumel sem, da je v nebesih Bog. Ta moški je poznal Boga.

Dva tedna pozneje so Tommyja odpustili iz bolnišnice. Kakor je zdravnik napovedal, je bil po desni strani hrom. Tudi govoril je s težavo.

Mesece dolgo sem razmišljal o molitvi iz bolnišnice. Hotel sem z Bogom govoriti na podoben način. Leto pozneje, ko sem imel 6 let, sem pričel z bratrancem vsako soboto obiskovati adventistično cerkev. V času, ko sem zahajal tja, sem opazil, da verniki molijo kakor tisti moški v bolnišnici. Videti je bilo, da poznajo Boga.

Medtem pa je Tommy trpel. Ko je dopolnil 12 let, jaz sem jih imel 15, sva sedela pod drevesom in čakala, da babica postreže kosilo. Tommy je nenadoma omedlel in padel na tla. Prišel je do sape in zavpil: "Umiram!" Potem pa umolknil in prenehal dihati.

Babica je mrzlično klicala na pomoč. Jaz sem nekontrolirano jokal. Tako nemočen sem se počutil. Potem pa sem se spomnil moškega, ki je molil v bolnišnici. Moja molitev je bila kratka in jedrnata. "Mlad sem," sem rekel. "Nimam moči, da bi prenašal to bolečino. Daj mi še eno priložnost, da se pripravim na Tommyjevo smrt." V trenutku, ko sem izrekel amen, je Tommy kihnil. Kihnil je trikrat in babica je zavpila: "Živi!" Zahvalil sem se Bogu.

Minilo je deset let in preselil sem se v Windhoek, v prestolnico Namibije, in se pridružil adventistični cerkvi, cerkvi molitve, katere verniki so poznali Boga.

Nekega dne me je poklicala sestra in povedala, da je Tommy bolan. Takoj sem se spomnil svoje molitve iz obupa in pomislil: "Čas je. Moj izposojen čas se je iztekel."

Vkrcal sem se na avtobus in opravil 1200 km dolgo pot do brata v bolnišnici. Boril se je za življenje, ampak nekaj je bilo drugače. Čutil je mir.

"Nastopil je moj čas," mi je rekel. "Molil sem. Se vidiva na drugi strani. Ohrani vero v Boga."

Tri dni kasneje je umrl. Njegove besede pa še odzvanjajo v mojih ušesih: "Se vidiva na drugi strani. Ohrani vero v Boga."

Diplomiral sem iz radijske produkcije in danes delam kot vodja postaje Adventističnega svetovnega radia v Namibiji. Veselim se srečanja s Tommyjem na drugi strani. Tudi vi se lahko veselite, da boste znova videli ljubljene. Vse do tistega dne pa ohranite vero v Boga.

Hvala za vaše misijonske darove, ki pomagajo širiti veselo sporočilo o Jezusovi skorajšnji vrnitvi v Namibiji in po Južno-afriško-indijsko-oceanski diviziji.

7. maj 2022

UMIRANJE, DA BI ŽIVELI

David Diogo de Victoria, 29 let, Mozambik

Adventistično sporočilo je stopilo v Mozambik leta 1931, ko sta se dva študenta iz misijonske šole Malamulo v Malaviju vrnila na svoj domov v Portugalski vzhodni Afriki. Oba sta širila evangelij in kmalu se je na njunih svetopisemskih tečajih učilo 555 ljudi. O. U. Giddings in Max Webster sta obiskala Mozambik, da bi videla, kakšno je zanimanje in leta 1933 je bil Webster poslan v okrožje Zambesi v Mozambiku, da bi ustanovil misijon. Leta 1935 je z dovoljenjem generalnega guvernerja ustanovil misijon in ga poimenoval Munguluni, kar pomeni "luč".

Kot mladenič sem se pridružil tolpi, ki je v Angoli prodajala marihuano in druga mamila.

V tolpi nas je bilo 13. Moja naloga je bila kupovati mamila in jih prodajati naprej. Sam jih nisem uporabljal, zato so drugi člani tolpe mislili, da se imam za boljšega od njih. Tako je vodja tolpe stopil predme.

"Če ne boš z nami pokadil nekaj trave, te bomo pretepli," je rekel.

Le kaj sem mogel? In sem kadil.

Moja seznanitev z marihuano je bila začetek globokega padca v kriminalno življenje. Ne kupujem več samo drog in jih dostavljam tolpi, temveč pomagam tudi pri tatvinah avtomobilov, ropanju trgovin in vlamljanju v domove.

Ko smo ustrahovali soseske zunaj prestolnice v Luandi, se je policija odločila ukrepati. V kratkem času so uspeli ubiti 12 mojih tovarišev. Nekako sem preživel. S prijateljem sva neustrašno ustanovila novo tolpo. Zdaj sem bil jaz vodja in zelo odvisen od mamil in zločinov.

Nisem ponosen na svoje preteklo življenje. Bil sem priča smrti 180 prijateljev, ki so jih ubili policisti. Aretirali so me več kot 40 krat, na sodišču pa sem bil obsojen več kot trikrat.

Ko sem bil tretjič v zaporu, sem prvič slišal za adventiste sedmega dne. Redno me je obiskoval vernik te cerkve in z menoj proučeval Sveto pismo.

Ko so me izpustili, sem se preselil v tetino hišo in nemudoma ustanovil novo tolpo. Med ropom bencinske črpalke je šlo nekaj narobe in ubili smo varnostnika. Ko so policisti izvedeli, da sem v tetini hiši, so me prišli ubiti.

Racijo sem nekako preživel. Ko so prispeli, sem namreč spal in me niso našli, čeprav so

hišo preiskali po dolgem in počez. Teta je bila prestrašen in mi je naročila, naj odidem. Tako sem se preselil v klet mamine hiše. Mama ni hotela, da bi iz njene kleti vodil tolpo, zato me je odpeljala k vraču, ki je obljubil, da bo pomagal.

Zdelo se je, da je vračev urok nekaj časa deloval. Štiri mesece nisem jemal mamil ali se ukvarjal z zločini. Mama in drugi družinski člani so bili izredno srečni. Peti mesec pa se je vrnilo moje staro življenje s še večjim navdušenjem kot poprej. Moje življenje je bilo videti brezupno.

Potem sem spoznal moškega, ki so ga vsi klicali Pimp. Po vsem telesu je imel tatuje. S takšnim imenom in videzom bi lahko bil še hujši gangster od mene. Pa ni govoril ali deloval kot gangster. Bil je adventist. Nekega dne mi je pokazal besedilo v Rim 8,14, kjer piše: "Kajti vsi, ki se dajo voditi Božjemu Duhu, so Božji sinovi."

Ko sem zaslišal te besede, je v meni pognala globoka želja, da bi bil Božji sin. Spraševal sem se: "Ali ima Bog načrt celo zame?"

S Pimpom sem pričel brati Sveto pismo. Med proučevanjem sem izvedel za Boga in spoznal, da ljubi celo mene. Spoznal sem, da je Jezus umrl zame. "Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje." (Jn 3,16)

Moje življenje se je pričelo spreminjati. Odločil sem se, da želim umreti – želim umreti staremu življenju in se na novo roditi v Jezusu. Jezusu sem izročil svoje srce in se leta 2013 pridružil adventistični cerkvi.

Danes, slava Bogu, študiram za pastora na mozambiški adventistični univerzi.

Moja družina, sosede in prijatelji so vsi ostro kritizirali mojo odločitev, da sledim Jezusu, pa me to ne gane. Samo Jezusu želim služiti preostanek svojega življenja. Moje srce pripada njemu. Molim, da me lahko uporabi, da bi mnoge pripeljal k njemu – tudi svoje družinske člane.

Del daru trinajste sobote pred tremi leti je pomagal mozambiški adventistični univerzi, kjer se šola tudi David, da so lahko dodali nove učilnice in nakupili opremo. Hvala za vaše darove. To četrletje bo dar trinajste sobote namenjen štirim projektom v Davidovi domovini Angoli, vključno z adventistično šolo v Luandi, blizu kraja, kjer je nekdaj živel. Hvala, ker načrtujete obilen dar.

14. maj 2022

ZABAVE ALI BOG

Bessie Lechina, 35 let, Bocvana

Bessie ni mogla razumeti, zakaj je adventistična cerkev zmeraj zaprta, ko gre ob nedeljah mimo in išče cerkev, ki bi se ji pridružila pri bogoslužjih.

Razočarano se je nekega dne ustavila in spregovorila z najstnico, ki je stala na dvorišču hiše za cerkvijo v osrednji Bocvani.

"Kdaj je ta cerkev odprta?" je vprašala. "Vedno je namreč zaklenjeno."

"To je adventistična cerkev," je odgovorila deklica. "Ampak ne vem, če boste lahko tu častili Boga. Biti adventist je namreč težko."

"Kaj pa to pomeni?" je vprašala Bessie.

Deklica je pojasnila, da verniki te cerkve ne obiskujejo zabav in ne nosijo nakita.

"In v cerkev radi pridejo ob sobotah," je pristavila.

V Bocvani je sobota dan, ko se mladi odpravijo na zabave.

Bessie si ni mogla predstavljati, da ne bi hodila na zabave in da bi snela svoje uhane. "V

tej cerkvi ne bi mogla biti," je rekla.

Bessie je odrasla v nekrščanski družini in je le malo vedela o Bogu. Odločila se je, da bo v času podaljšanega premora med koncem srednje šole in pričetkom fakultete postala kristjanka. Obiskala je veliko cerkva in tedaj je opazila, da je adventistična ob nedeljah vedno zaprta.

Jeseni se je Bessie preselila v prestolnico Bocvane, v Gaborone, kjer je bila vpisana na univerzo. Kmalu je opazila, da je njena sostanovalka Solofelang cerkev obiskala vsako sredo, petek in soboto, a se za to ni zmenila. Ob sobotah je hodila na zabave in iskala cerkev, ki bi jo obiskovala ob nedeljah. A opazila je, da te cerkve ne uporabljajo Svetega pisma in menila je, da se ničesar ne nauči.

Po nekaj mesecih je Bessie vprašala sostanovalko: "V katero cerkev hodiš trikrat tedensko?"

"Adventistično," je odvrnila Solofelang. "Bogoslužja so ob sobotah."

Bessie si je podrobno ogledala svojo sostanovalko in opazila, da ne nosi nakita. Potem se je spomnila pogovora z dekletom v svojem domačem mestu in pomislila: "Ne bi mogla častiti Boga v takšni cerkvi!"

Čez čas pa se je naveličala obiskovanja cerkev ob nedeljah in se spraševala, ali bi bilo v adventistični cerkvi drugače. Odločila se je za en sam obisk – vendar ne v soboto.

V sredo se je s Solofelango odpravila v univerzitetno učilnico, kjer so se adventistični študentje zbrali k bogoslužju. Pastorjeva predstavitev zakonske zveze je nanjo naredila velik vtis. Bessie si je srčno želela nekega dne poročiti.

Ko je izvedela, da bo znova govora o zakonski zvezi, se je s sostanovalko vrnila v petek zvečer. V soboto zjutraj je šla prav tako v cerkev in po kosilu sodelovala še v proučevanju Svetega pisma. Odtlej ni nikoli več manjkala v cerkvi na sobotni dan.

Njeno življenje se je pričelo spreminjati. Odkrila je, kako enostavno se je odreči nakitu in sobotnim zabavam. Spoznala je, da se lahko z Bogom pogovarja v molitvah. Ljudje so bili pretreseni, ko so videli Bessie kot novo osebo in ji zastavljali veliko vprašanj. Rada jim je govorila o svoji veri.

Bessie se je krstila še pred koncem šolskega leta. Njena sostanovalka je jokala od sreče, ko je vstala iz vode.

Danes je Bessie 35-letna mama treh otrok in učiteljica na Eastern Gate Academy – adventistični srednji šoli z internatom v severni Bocvani. Njen soprog je poslovni direktor iste šole.

Bessie je videla spremembe v življenju svojih učencev – kakor preobrazbo, ki ji je bila priča v svojem življenju.

"Včasih starši k nam pripeljejo uporne otroke," pravi. "Ko pa odidejo od tod, so povsem drugačni. Starši nam govorijo: "Hvala vam. Naš otrok se je spremenil."

Akademija Eastern Gate si deli kampus z osnovno šolo Eastern Gate, ki jo financira projekt trinajste sobote in so jo odprli januarja 2017. Bessie, katere šestletna hčerka Joanna obiskuje to osnovno šolo, doda: "Molim, da bo šola k Bogu pripeljala še več otrok."

21. maj 2022

UPANJE SREDI PANDEMIJE

Antonia Miguel, 40 let, Angola

Prvi adventist sedmega dne v Angoli je bil leta 1922 W. H. Anderson. Obiskal je Afriko, da bi raziskal možnosti za vzpostavitev misijonskega dela v tej državi. Naslednje leto so skupaj s T. M. Frenchem in J. D. Bakerjem po enomesečnem potovanju po državi izbrali prizorišče v okrožju Lepi, na osrednji planoti. Leta 1924 je bil ustanovljen sedež Južno-atlantske združene misije. Leta 1928 pa organizirana Angolska unijska zveza. Anderson je bil njen predsednik od leta 1924 do 1933.

Prvi adventistični radijski programi v Angoli so začeli predvajati leta 1953. Do leta 1963 so bili programi Glas preroštva tedensko predvajani s šestih lokacij.

Covid-19 mi je spremenil življenje.

Vedno sem verovala v Boga in že zelo zgodaj v otroštvu sem pričela moliti, da bi mi Bog pomagal najti dobrega moža. Hrepenela sem po možu, ki bi ljubil Boga in bi z menoj obiskoval cerkev. Pomembno vprašanje pa se je glasilo: katero cerkev?

Kot otrok sem s starši hodila v cerkev v Angoli in zvesto opravljala vse obrede. A zdelo se je, da nekaj manjka. Ko sem se poročila s čudovitim moškim, sem se preselila v drugo cerkev. Štiri leta kasneje sem znova menjala cerkev. Znotraj sebe sem čutila praznino. Kar sem slišala v cerkvi, nekako ni bilo povezano z mojim osebnim življenjem. Nisem bila prepričana, da mi je Bog odpustil vse grehe. Nisem bila prepričana, da je preobrazil moj značaj v podobnost njegovemu. In še nekaj – moj soprog ni hotel z menoj v cerkev.

Leta 2020 je bila vsa država zaprta zaradi pandemije Covid-a. Cerkve so bile zaprte in nisem več mogla obiskovati bogoslužij. Iskala sem pridige na Youtubu in odkrila dva programa, ki so ju vodili pastori – adventisti sedmega dne na Hope Channel televiziji. Skupaj z njimi sem skrbno primerjala omenjene svetopisemske vrstice s svojim Svetim pismom. Mojo pozornost je v Svetem pismu še posebej pritegnilo posvečevanje sedmega dne – sobote.

Med gledanjem se mi je zdelo kot bi pastor govoril naravnost meni. "Komu želite slediti – človeškim ukazom ali Božji besedi, ki je podana v Svetem pismu?" je vprašal.

Vprašanje mi ni dalo miru. Iz globine svojega srca sem odgovorila: "Želim slediti temu, kar je rekel moj Bog v svoji besedi."

Spomnim se mlade ženske, ki sem jo najela, da mi je pomagala po hiši. Ko je pričela delati, je čistila in kuhala vsak dan vse do petka, sobote pa je imela proste. Pojasnila je, da ob sobotah obiskuje adventistično cerkev. Čez čas pa je prenehala hoditi v cerkev in delala zame tudi ob sobotah.

Ko sem se zavedala pomembnosti sobotnega dne, sem govorila s to mladenko.

"Ne hodiš več v cerkev in ob sobotah delaš zame," sem pričela. "Če si prenehala obiskovati cerkev zaradi dela, raje o tem razmisli. Od danes dalje boš delala zame od ponedeljka do petka, sobote pa boš imela proste."

Do tedaj so se ukrepi zaradi pandemije razrahljali in mladenka se je znova lahko vrnila v cerkev. Pripravljala se celo za krst.

Medtem sem jaz hotela več izvedeti o soboti in sem poklicala adventističnega pastora. Njegovo telefonsko številko sem našla na spletu. Bil je prijazen in mi je v branje ponudil več knjig. Pričela sem posvečevati soboto in se leta 2021 krstila.

Danes sem nova oseba in preobrazba se odvija vsak dan. Vem, da mi Bog odpušča grehe. Vem, da preobraža moj značaj v podobnost njegovemu. Pridružite se mi v molitvi za mojega moža, da bi tudi on spoznal Boga in se vsako soboto skupaj z mano odpravil k bogoslužju.

Del daru trinajste sobote bo pomagal uresničiti štiri projekte v Antonijini domovini, Angoli, vključno z adventistično šolo v Luandi, adventistično cerkvijo in osnovno šolo v Belizeju, centrom za nasilje v družini ter svetovanje v Lombeju ter moškimi domom na adventistični univerzi v Huambou. Hvala, ker načrtujete radodaren dar.

28. maj 2022

PRAVI GOSPODOV DAN

Cristina Vita Cavimbi Ferraz, 21 let, Angola

Angola je bila zadnja država v Afriki, ki se je 11. novembra 1975 osamosvojila od Portugalske. Po osamosvojitvi je v državi potekala državljanska vojna, ki je trajala od leta 1975 do leta 2002 in je bila vzrok smrti več milijonov Angolcev.

Angola je morda rojstni kraj dredov. Ženske iz plemena Mwila si lase prekrijejo z mešanico zdrobljenega drevesnega lubja, olja in masla, posušenega kravjega gnoja in zelišč, nato pa jih oblikujejo v več dredov, odvisno od njihove starosti. Nato jih s kamnitim prahom pogosto obarvajo rdeče.

Odrasla sem v domu, kjer je bil oče pastor. Tako sem izvedela za Boga, ne pa tudi za njegov sedmi dan, soboto.

Oče je evangeličanski pastor in me je naučil spoštovati vse vere, ni pa hotel stopiti v adventistično cerkev v našem mestu blizu Luande v Angoli. Slišal je negativne govorice o tej cerkvi, kar ga je prestrašilo, zato je meni in drugim družinskim članom prepovedal, da bi kdaj stopili v to cerkev.

Še mlada sem se v iskanju zaposlitve odselila v drugo mesto, kjer sem živela s stricem in njegovo družino. Vsak dan sem skupaj s sodelavci ob kosilu proučevala Sveto pismo. Proučevanje je vodil adventist. Razen njega smo bili vsi prepričani, da je nedelja Gospodov dan. Njegova trditev, da je sobota svetopisemski sabat, me je zbegala. Hotela sem vedeti več, zato mi je podaril adventistično knjigo in nekaj posnetih pridig adventističnega evangelista. Prebrala sem knjigo in si ogledala pridige. V meni se je pričel boj. Naj posvečujem nedeljo ali soboto?

Nekega dne sem prišla domov in videla, da pridige gledajo moji sorodniki.

"Kdo je ta pastor?" je vprašal stric. "Tako je inteligenčen, govori samo to, kar piše v Svetem pismu!"

Pomislila sem, da bi tudi jaz rada verjela samo temu, kar piše v Svetem pismu.

Tako sem Biblijo pričela proučevati sama. Med branjem sem se odločila, da ne bom sledila človeški tradiciji, ampak si bom prizadevala za odkrivanje Božje volje.

Vrnila sem se v domač kraj ter prosila za srečanje z očetom in drugimi voditelji njegove cerkve. Predstavila sem jim nove resnice, ki sem jih odkrila v Svetem pismu. Govorila sem o sedmem dnevu, soboti, ki je bila posvečena na koncu tedna stvarjenja v 1 Mz 2,2-3 in je bila za spomin z Božjim prstom napisana na kamnito ploščo z desetimi zapovedmi v 2 Mz 20,8-11. Spomnila sem jih, da je Jezus zvesto posvečeval soboto, ko je bil na zemlji in da so se tudi njegovi učenci ravnali po njegovem zgledu, ko je odšel v nebesa.

"Zakaj ne poučujete teh resnic v naši cerkvi?" sem vprašala.

Moj oče je poslušal, drugi voditelji pa so priznali, da so vedeli, da je sedmi dan sobota. Niso mogli pojasniti, čemu raje posvečujejo nedeljo. Posvarili pa so me, naj se adventistom ne pridružim.

"Če se boš, boš izgubila svoj položaj v naši cerkvi," je rekel eden.

"Če bom ostala na svojem položaju, bom učila resnice iz Svetega pisma," sem dodala, "oznanjala bom adventistično sporočilo."

Obupani cerkveni voditelji so poslali pismo lokalni adventistični cerkvi. V njem so napisali, da sem njihova vernica in da ne bom postala adventistka. A jaz sem še naprej preučevala Sveto pismo in adventistični pastor me je krstil.

Danes sem poročena z moškim, ki me je poučil o soboti v času svetopisemskega proučevanja v službi. Moje srce se raduje, ker so se krstili še trije moji bratje. Oče in mama se udeležujeta svetopisemskega proučevanja in verjamem, da se bosta kmalu krstila. Prosim, molite zanje in moje druge družinske člane, da bi si prizadevali samo za Božjo, voljo kot jo najdemo v Svetem pismu.

Del daru trinajste sobote bo pomagal uresničiti štiri projekte v Cristinini domovini Angoli vključno z adventistično šolo v Luandi, adventistično cerkvijo in osnovno šolo v Belizeju, centrom za nasilje v družini ter svetovanje v Lombeju ter moškim domom na adventistični univerzi v Huambou. Hvala, ker načrtujete radodaren dar.

4. junij 2022

NEPRIČAKOVANA SNUBITEV
Esmeralda Joao Melo, 27 let, Angola

Med živalmi savane so tudi bivoli, sloni, žirafe, povodni konji, hijene, leopardi, levi, opice, gnuji in druge antilope ter zebre. Med žužki so komarji in muhe cece, ki prenašajo hude bolezni.

Moj oče pripada eni verski skupnosti, mama pa drugi. Živimo v angolski prestolnici, Luandi. Kot otrok sem obiskovala cerkev skupaj z očetom eno nedeljo in z mamom naslednjo nedeljo. Ko pa sem dopolnila 18 let, sem prenehala obiskovati obe. Nisem več pela v zboru mamine cerkve niti sodelovala v dejavnostih mladinskega oddelka v očetovi cerkvi.

"Zakaj ne greš več z menoj v cerkev?" je spraševala mama.

"Ne počutim se prijetno," sem odgovorila.

"Potem pa poišči cerkev, kjer ti bo prijetno," je odgovorila mama. "Daj Bogu priložnost." A mene je bolj vleklo, da bi dala priložnost svetu.

Ko se je zaročila moja starejša sestra, sta z zaročencem obiskovala predzakonsko svetovanje pri adventističnem pastoru. Po poroki sta se odločila obiskovati adventistično cerkev. Sestra mi je pričela pošiljati svetopisemske vrstice in pridige.

Potem so se pričele dogajati nenavadne reči. Prijateljica me je spodbudila, naj izročim srce Bogu. Vedela sem, da moli zame in njene besede so omehčale moje srce. Isti teden me je druga prijateljica prosila, naj živim za Boga. "Svet ni dober," je dejala. "Izroči se Bogu." Molila je zame in prosila Boga, naj mi pripelje naproti dobrega in bogaboječega moža. Njene besede so se dotaknile mojega srca. Nekaj dni kasneje mi je starejša sestra rekla, da jo je Bog posvaril. "Gospod pravi, da bo od mene zahtevana tvoja kri, če te ne posvarim," je dejala.

Potem mi je prebral Ezk 3,18.19, kjer Gospod pravi: "Če porečem krivičnežu: »Gotovo umreš,« pa ga ne posvariš in ne spregovoriš, da bi posvaril krivičneža pred njegovo krivično potjo in ga ohranil pri življenju, bo ta krivičnež umrl zaradi svoje krivde, a njegovo kri bom terjal iz tvojih rok. Če pa si posvaril krivičneža, pa se ne odvrne od svoje krivičnosti in od svoje krivične poti, bo umrl zaradi svoje krivde, ti pa si boš rešil življenje."

Srce mi je poskočilo, ko je sestra spregovorila. Poskusila sem se braniti. "Saj obiskujem mamino cerkev," sem rekla.

"Ampak tam ti ni prijetno," je dodala sestra. "Pojdi v adventistično cerkev. Pojdi v katero koli drugo cerkev v mestu. Daj jim priložnost."

Obljubila sem, da se bom naslednjo soboto odpravila v adventistično cerkev. Pa nisem šla, ker so me poklicali na delo. Delala sem naslednje tri sobote. Ko me je sestra poklicala in vprašala po cerkvi, sem ji pojasnila, da preveč delam. "Nekatere službe niso blagoslov od Boga," mi je pojasnila. "Trdo delaš za nič. Odloži delo in postavi Boga na prvi prostor."

Nisem bila prepričana, kaj naj, a sem prenehala delati – pa ne, ker bi se tako odločila. Zbolela sem. Na kliniki me je zdravnik dobro poznal, saj je bil moj zdravnik že 4 leta. Imela sva dober odnos. Tokrat pa me je presenetil. Med pregledom me je nenadoma prosil za roko. Nikoli prej ni kazal kakšnega osebnega zanimanja zame in sama nisem nikoli pomislila nanj kot na moža. A ko me je zaprosil, mi je bila všeč misel, da bi bila njegova žena.

"Rad bi se poročil s teboj," je dejal.

Nasmehnil se je. "Sem adventist sedmega dne" je začel. "Želim si, da bi bila tudi moja soproga adventistka."

Vrnila sem nasmeh. "Ni težav," sem rekla.

In to tudi mislila. V preteklih tednih se je zgodilo veliko nenavadnih reči. Kar dve prijateljici skupaj z mojo sestro sta me rotili, naj srce izročim Bogu. Ena je molila, da bi našla bogaboječega moža, sestra pa me je rotila, naj grem v adventistično cerkev. Zdaj pa me je adventistični zdravnik zaprosil za roko in naj postanem adventistka. Božjemu vabilu se nisem več mogla upirati. Obiskala sem priprave na krst.

Danes sem adventistka. Pa ne ker me je zdravnik zaprosil za roko. Nisem adventistka, ker me je za to prosila sestra. Niti nisem adventistka, ker mi je v cerkvi prijetno. Adventistka sem, ker me je Bog povabil, da se pridružim njegovemu ljudstvu, ki izpolnjuje njegove zapovedi in ima Jezusovo vero. Moje srce pripada njemu.

Del daru trinajste sobote bo pomagal odpreti adventistično šolo v Esmeraldinem domačem kraju, Luandi. Hvala, ker načrtujete radodarno daritev.

11. junij 2022

RAZLOG ZA ŽIVLJENJE

Graca Muene, 25 let, Angola

*Velik del Angole je bil nekoč pokrit z gostim deževnim gozdom, vendar se je ta močno zredčil zaradi kmetijstva in sečnje. Večino površine Angole zdaj prekriva savana, različni travniki z nekaj drevesi. V savanah so pogosti požari, naravni ali povzročeni, zato so drevesne vrste navadno odporne na ogenj. Namib na skrajnem jugozahodu je angolska puščava in tam raste tumboa (*Welwitschia mirabilis*), ki ima globoko korenino in dva široka, ploščata lista, velika približno 3 metre, ki ležita na puščavskih tleh.*

Angolsko nacionalno drevo je imbondeiro (orjaško drevo), znano tudi kot baobab.

Čeprav sem se rodil in odraščal v krščanski družini, mi obisk cerkve v Luandi nikoli ni bil všeč. Kot deček sem se na vse pretege trudil izogniti uram, ki naj bi me pripravile na krst v moji cerkvi. Ko sem bil najstnik, sem se zaljubil v rock glasbo in sem posnemal oblačenje in slog rock glasbenikov. Istočasno so me navdušili satanistični simboli. Simbole sem povezoval z vzvišenostjo in uporom ter si jih narisal po vsem telesu.

V srednji šoli je bila moja najboljša prijateljica gotika, zato sem prevzel gotski življenjski slog, nosil črna oblačila in si nohte pobarval črno. Tudi moj prijatelj je imel rad rock glasbo. Sobo si je okrasil z rock plakati in satanističnimi simboli. Kmalu sem pričel popivati in kaditi

marihuano. Zagovarjal sem ateizem in javno razglašal, da je Jezus mit. Kot najstnik sem pričel tudi igrati rock glasbo. Spoznal sem tovariša glasbenika, ki je trdil, da je sklenil pakt s hudičem. Misel mi je bila všeč, zato sem nekega večera Satanu rekel, da lahko ima moja duša v zameno za glasbeni uspeh.

Tedaj pa je moje življenje razpadlo. Mama je nenadoma umrla, oče, alkoholik, pa je pil še bolj. Kot najstarejši med štirimi brati sem moral prevzeti odgovornost za oskrbo družine. Čutil sem, kakor da se dušim pod bremenom nemogočih težav.

Sredi te stiske sem si obljubil, da ne bom nikoli več pil ali kadil. Pričel sem moliti in zapustil sem glasbeno sceno. Sestajal sem se z žensko, ki me je seznanila z adventistično cerkvijo in skupaj sva obiskovala sobotna bogoslužja.

Ko sva se razšla, sem se spet povezal s starimi prijatelji. Kmalu sem se vrnil na stara pota. A me to ni osrečevalo. Mnogo noči sem zaspal v alkoholni omami ali zadet od marihuane. Glavo so mi polnile misli o samomoru. Življenje se mi je zdelo nesmiselno in brezciljno. V mukah sem zajokal. Spomnil sem se Boga in molil za pomoč. Zdelo se je, kakor da umiram in mi je ostalo samo še nekaj dni življenja. Novi puncji sem povedal za svojo stisko in ona je to omenila sestrični. Sestrična se je pred kratkim vrnila v Angolo, potem ko je diplomirala iz psihologije. Med študijem v tujini je tudi ona je postala adventistka. Ko sva se sestala, da bi mi svetovala, mi je rekla, naj svoje življenje gradim samo na Bogu. Povedala mi je tudi, kako naj to dosežem.

Odločil sem se, da bo Bog v mojem življenju na prvem mestu. Pričel sem razvijati zdrave navade. Vsako jutro sem najprej molil, preden sem se glede česa odločal; iskal sem samo Božjo voljo. Ko je molitev postala redni del mojega življenja, sem začutil pogum za ponovne sanje. Našel sem razlog za življenje.

Spomnil sem se prejšnjega dekleta, adventistke, in se odločil vrniti v njeno cerkev. Spraševal sem se, kako se bom počutil na sobotnih bogoslužjih. Občutek me je presenetil. Takoj ko sem stopil v cerkev, sem zahrepenel po krstu. Ob koncu bogoslužja sem se brez odlašanja prijavil na priprave za krst. Nasprotno od tedaj, ko sem bil deček, sem zdaj želel spoznati pomen krsta in se resno pripraviti nanj. Na pripravah sem prvič slišal za Jezusa in načrt zveličanja. Resničnost Jezusove ljubezni do mene je krepila mojo željo, da bi mu s krstom izročil svoje srce.

Danes lahko rečem, da sem končno svoboden. Živim dan za dnem in uživam pravi mir in neverjetno radost. Končno imam v življenju namen in odgovornost – namreč to, da vodim ljudi k našemu Zveličarju in Stvarniku. Včasih sem svoj vpliv uporabljal, da sem vodil ljudi na stranpoti, danes pa ga s Kristusovo pomočjo uporabljam, da vodim ljudi v nebesa.

Del daru trinajste sobote bo pomagal odpreti adventistično šolo v Gracijevem domačem mestu, Luandi, v Angoli. Hvala, ker načrtujete radodaren dar.

18. junij 2022

IZLOČEN

Manuel Salvador Tunda, 19 let, Angola

Angolska zastava je rdeča, črna in zlata. Pomen je zapisan v ustavi Angole: rdeča barva predstavlja kri Angolcev, ubitih v spopadih, črna barva predstavlja angolsko ljudstvo in zlata predstavlja bogastvo. Zobato kolo na zastavi predstavlja industrijo, mačeta predstavlja kmečko prebivalstvo, zlata zvezda pa je po vzoru zvezde na zastavi nekdanje Sovjetske zveze.

Angola je zelo bogata z naravnimi viri in je druga največja proizvajalka nafte in diamantov v podsaharski Afriki.

Družina me je vzgajala v evangeličanski cerkvi v Angoli. Krščen sem bil s pokropitvijo vode, ko sem imel 14 let.

Vendar me moje poznavanje Boga ni zadovoljevalo. Nekaj se ni zdelo prav. Še posebej so me begali nauki adventistične cerkve. Spraševal sem se o pravi soboti in o tem, zakaj adventisti posvečujejo sedmi dan, soboto, druge protestantske cerkve pa prvi dan.

Vprašanje ni izginilo. Končno sem nekaj vodij cerkve povprašal po odgovorih.

"Zakaj hodijo adventisti v cerkev ob sobotah, mi pa ob nedeljah?" sem vprašal.

Voditelji so mi govorili o praznovanju Jezusovega vstajenja od mrtvih na nedeljo. Nihče pa mi ni mogel pokazati vrstice v Svetem pismu, ki bi pričala o tem, da je Jezus spremenil dan čaščenja s sobote na nedeljo. Pojasnila cerkvenih vodij me niso potešila.

Pričel sem gledati Hope Channel. Govorili so o sedmem dnevu, soboti, ki je zapisan v desetih zapovedih. Spoznal sem, da je Bog soboto, sedmi dan, postavil kot sveto ob stvarjenju sveta in da je tudi Jezus, ko je živel na zemlji, posvečeval ta dan. Moje vprašanje o soboti je prejelo odgovor. Razumel sem, čemu adventisti posvečujejo sedmi dan, in odločil sem se, da ga bom posvečeval tudi sam.

Dve leti po krstu s pokropitvijo sem se krstil enako kakor Jezus – s potopitvijo. Želel sem se pridružiti adventistični cerkvi.

Oče je bil besen, ko sem mu to povedal. Vrgel me je iz hiše in moral sem se preseliti k njegovi sestri, moji teti. Četudi nisem več živel s starši, so napetosti med nami naraščale. Sorodniki so grozili, da me bodo pretepli. Nisem več vedel, kje naj živim. Kljub temu sem hodil v cerkev ob sobotah in se nisem odrekel želji po krstu.

Pastor moje prejšnje cerkve je navezal stik z očetom in pregovorila sta me, da sem se preselil v pastorjev dom. Pastorjev namen je bil pripeljati me nazaj v njegovo cerkev. Tri tedne je govoril z mano in me prepričeval. Vendar mi ni mogel pokazati niti ene vrstice v Bibliji, ki bi nakazovala, da je Bog spremenil soboto in jo zamenjal s prvim dnevom tedna. Končno me je prosil, naj se odselim.

Zdelo se je, da se zadeve ne morejo poslabšati, a v resnici so se začele zboljševati. Ko sem vsak dan bral Sveto pismo, sem vse bolj poznal Boga in njegovo ljubezen. Izvedel sem za Ellen White in pričel brati njene knjige. Slava Bogu – krstil sem se leta 2021 s potopitvijo v adventistični cerkvi Novi Jeruzalem v Luandi.

Hvala Bogu za stiske, ki sem jih pretrpel. Te so me okrepile za neustrašnega vojaka za Zveličarja in okrepile tudi moje zaupanje v čudovito moč Jezusa Kristusa. Moje rane so se zacelile in ostale so samo brazgotine. Sedaj sem srečen v Gospodu.

Prosim, molite skupaj z mano, da bi Bog dosegel srca mojih ljubljenih in bi ga lahko spet skupaj slavili kot združena družina.

Del daru trinajste sobote bo pomagal odpreti adventistično šolo v Manuelovem domačem kraju Luandi v Angoli, da bo še mnogo otrok slišalo odgovore na pereča vprašanja o Jezusu. Hvala, ker načrtujete obilen dar.

25. junij 2022

ZGODBA O ČUDEŽU

Milagre Braga Caminhao, 22 let, Angola

Pričakovana življenjska doba za moške in ženske v Angoli znaša 54,5 leta.

Angolska tradicionalna glasba je semba. Ime morda izvira iz ednine Massemba, kar pomeni "dotik trebuhov" – značilno gibanje v pri plesu semba. Brazilska samba, ki je zelo podobna, naj bi izhajala iz Angole. Angolska semba se pleše ob posebnih priložnostih.

Moje ime pomeni "čudež". In tudi moja zgodba je zgodba o čudežu – morda ne takšnem, kakršnega pričakujete.

Odraščal sem v krščanskem domu v Angoli in zvesto sledil cerkvenim naukom ter deloval kot misijonar v svoji rodni pokrajini.

Ko sem se pri 14 letih preselil v angolsko prestolnico Luando, nisem mogel najti občestva, ki bi pripadalo moji denominaciji.

V druge cerkve nisem hotel, ker sem bil močno prepričan, da samo moja verska skupnost pravilno razume Sveto pismo.

Zato sem vse leto ob nedeljah Boga častil doma.

Ko sem obiskal domače mesto, sem izvedel, da so se svetopisemska učiteljica in nekaj mojih prijateljev pridružili adventistični cerkvi.

To me je vznemirilo in kar v obraz sem jim povedal svoje očitke.

"Kako ste lahko sprejeli nauke druge verske skupnosti?" sem jih grajal.

Prijatelji se niso prepirali z mano.

Nekega dne sem se odpravil na dom nekdanje svetopisemske učiteljice, da bi jo vprašal, zakaj je postala adventistka.

Pozdravila me je z nasmehom. Ko je slišala moje vprašanje, je pojasnila, da je iz Svetega pisma izvedela, da je Bog posvetil sedmi dan in ne prvega.

V Svetem pismu mi je pokazala, da je Bog ob koncu tedna stvarjenja posvetil sedmi dan. V 1 Mz 2,1-3 mi je prebrala:

"Tako sta bila narejena nebo in zemlja in vsa njuna vojska. Sedmi dan je Bog dokončal delo, ki ga je naredil, in počival je sedmi dan od vsega dela, ki ga je storil. In Bog je blagoslovil sedmi dan in ga posvetil, kajti ta dan je počival od vsega svojega dela, ki ga je storil, ko je ustvarjal."

Potem mi je pokazala, da je Bog v četrti zapovedi, v 2 Mz 20,8-10, sedmi dan, soboto, postavil v spomin. Prebrala mi je:

"Spominjaj se sobotnega dne in ga posvečuj! Šest dni delaj in opravljaj vsa svoja dela, sedmi dan pa je sobota za Gospoda, tvojega Boga: ne opravljaj nobenega dela, ne ti ne tvoj sin ne hči ne hlapec ne dekla ne živina ne tujec, ki biva znotraj tvojih vrat!"

Z nasmehom na obrazu me je pogledala in rekla: "Odločila sem se Jezusu slediti z vsem srcem."

Njena zgodba je zvenela nenavadno in nisem se mogel strinjati z njenimi argumenti.

Ponudila mi je proučevanje Svetega pisma ob sobotah, a je nisem več hotel poslušati.

V Luandi sem se trudil vrniti v staro delovno rutino, vendar svetopisemske učiteljice nisem mogel pozabiti.

Težko sem delal.

Težko sem spal.

Odločitev nekdanje svetopisemske učiteljice, da bo posvečevala sedmi dan soboto, me je dan in noč preganjala.

Končno sem se odločil odpraviti v adventistično cerkev in odkriti, zakaj verniki

posvečujejo sedmi dan, soboto. Moral sem najti mir.

Že naslednjo soboto sem šel v adventistično cerkev. Še nikoli prej nisem bil v cerkvi katere druge verske skupnosti, a odločen sem bil, da najdem mir.

Potreboval sem čudež.

Nekdo je starešini povedal za moje vprašanje o soboti in starešina mi je pokazal iste vrstice kakor svetopisemska učiteljica.

Ostal sem na bogoslužju. Pridiga name ni naredila vtisa. Tako drugačna je bila od pridig, ki sem jih slišal v svoji cerkvi, da mi ni bila všeč.

Naslednjo soboto sem se vrnil v to cerkev. Tudi naslednjo.

Naslednjih pet let sem vsako soboto obiskoval adventistično cerkev. Vendar ne ker bi mi bilo to všeč, ampak ker v mestu nisem našel svoje cerkve.

V tem času sem pričel obiskovati skupino za proučevanje Svetega pisma na domu nekega vernika in ob vikendih še priprave na krst. Pričel sem razumeti, da je Bog resnično določil sedmi dan kot svet in v mojem srcu je zrasla nova ljubezen do njega.

Odločil sem se posvečevati edino sedmi dan, soboto.

V 19 letu sem se krstil v adventistični cerkvi.

Danes je v meni obilje miru in radosti. Jezus je rekel: "In spoznali boste resnico in resnica vas bo osvobodila." (Jn 8,32)

Našel sem resnico in po Božji milosti sem bil osvobojen. To je resnično čudež.

Današnji dar trinajste sobote bo pomagal uresničiti štiri projekte v Milagrejevi domovini, Angoli, vključno z adventistično šolo v Luandi, kjer živi, adventistično cerkvijo in osnovno šolo v Belizeju, centrom za nasilje v družini ter svetovanje v Lombeju ter moškimi domom na adventistični univerzi v Huambou. Z darom bomo pomagali tudi projektom v Malaviju in na indijskem otočju Mayotte v Indijskem oceanu. Zahvaljujemo se vam za načrtovanje obilne daritve.